

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 173 (2017), Duminica a 11-a după Rusalii
(Pilda datornicului nemilostiv)

Evanghelia: Matei 18, 23-35*

Zis-a Domnul pilda aceasta: “Asemănatu-s'a împărăția cerurilor cu un împărat care a vrut să se socotească cu slugile sale. Și începând el să facă socoteala, i s'a adus un datornic cu zece mii de talanți. Dar neavând acela cu ce plăti, stăpânul său a poruncit să-l vândă pe el, și pe femeia lui și pe copiii lui și toate câte are, ca să plătească. Deci, căzând sluga aceea în genunchi, i se închina, zicând: Doamne, mai îngăduiește-mă și-ți voi plăti tot. Iar stăpânul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria.

Dar, ieșind, sluga aceea a găsit pe unul din cei ce slujeau împreună cu el și care-i datora o sută de dinari. Și punând mâna pe el, îl sugruma, zicând: Plătește-mi ce ești dator! Și căzându-i la picioare cel ce era slugă ca și el, îl ruga, zicând: Mai îngăduiește-mă și-ți voi plăti... Dar el n'a vrut, ci mergând, l-a aruncat în închisoare, până ce va plăti datoria.

Iar celelalte slugi, văzând cele petrecute, s'au întristat foarte și, venind, i-au spus stăpânului toate cele întâmplate. Atunci, chemându-l stăpânul său, i-a zis: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m'ai rugat. Nu trebuia oare ca și tu să ai milă de cel ce este slugă împreună cu tine, așa cum am avut eu milă de tine? Și mâniindu-se stăpânul său, l-a dat pe mâna chinuitorilor, până ce-i va plăti toată datoria. Așa vă va face vouă și Tatăl Meu Cel ceresc dacă nu veți ierta fiecare fratelui său, din toată inima”.

*)Texte preluate din Biblie, (Ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu)

Neiertarea: adevăratul iad al sufletului

Pr. Sofian Boghiu

Această parabolă este o formă prin care Iisus ne spune ce ne așteaptă dacă nu iertăm celor ce ne greșesc nouă într-un fel sau altul. Este aceeași idee pe care o subliniază mereu Mântuitorul în întreaga Lui viață pământească: dacă nu iertăm, nu ni se iartă. (...) ne purtăm adesea față de semenii noștri ca datornicul din parabola aceasta. Deși nouă ni se iartă foarte mult, noi nu iertăm decât foarte puțin sau deloc. În schimb, cerem cu neobrăzare să fim iertați mereu, ca și când Dumnezeu nu ar vedea fățărnicia și răutatea noastră. Pentru că și noi avem mare nevoie să fim iertați și ni s-a pus o condiție foarte ușoară: “Dacă veți ierta oamenilor greșelile lor, și vouă vi se vor ierta greșelile voastre”.

Să biruim din noi orgoliul, iertând pe semenii noștri și pe baza acestei iertări foarte mici să dobândim veșnicia, asta ni se cere. “Cu ce măsură măsoară, și se va măsura”; “nu judecați, ca să nu fiți judecați”; “iertăți, și se va ierta vouă” – condiții foarte ușoare, frați creștini! Numai să avem noi acest curaj al smereniei, bunătatea și smerenia inimii, ca să putem ierta cu adevărat.(...)

Dar de ce suntem datori să iertăm? În primul rând, dacă nu iertăm, facem din viața noastră un adevărat iad. Sfinții Părinți ne spun că iertarea este fiica mai mare a dragostei. Cine nu poate ierta, acela nu poate nici să iubească. Și cine nu-i poate iubi pe oameni, acela nu-L poate iubi nici pe Dumnezeu. Și ca să-L putem iubi pe Dumnezeu, trebuie în primul rând să fim împăcați cu semenii noștri. Să iertăm pentru ca să putem trăi în bună înțelegere cu oamenii și cu Dumnezeu. Pentru că noi nu putem trăi izolat, noi avem nevoie unul de altul — cum cei dintr-o familie au nevoie unul de altul, sau cei din fabrică sau de la un birou trebuie să comunice unii cu alții. (...) De aceea ni se spune: “Să nu apună soarele peste mânia voastră”, pentru că dacă trec mai multe zile fără să ne împăcăm, răul și ura cresc în noi. Și dacă este vorba de un grup de oameni, ura aceasta se exprimă într-o tăcere cumplită, o tăcere în care clocotește mânia și răutatea. Se ceartă în gând și din când în când răbufnesc în afară insulte și amenințări, chiar bătăi, până la sânge și până la crimă. O asemenea viață este cumplit de apăsătoare — o viață de iad. Chemăm iadul în noi, îl chemăm în viața noastră prin răutate și neputința de a ierta. (...)

Sunt și cazuri mai grele. După ce s-a pornit contra celuilalt, se roagă lui Dumnezeu să-l pedepsească crunt pe dușman, făcându-l în ciudă lui Dumnezeu. Dumnezeu îi poruncește să ierte și el îl roagă să-l facă praf și pulbere pe dușmanul său: “Să-l trăsnească Dumnezeu!” — este o expresie de o răutate profundă. În loc să te gândești că și tu greșești și că faci un efort să împaci propriul tău suflet, începi să blestemi și să răscolești ura.

(...) Mă întreb: asemenea oameni — care de obicei sunt creștini și au nevoie și ei de Dumnezeu — cum pot ei să se roage și cum mai pot ei să ceară iertare de la Dumnezeu, dacă ei nu pot ierta pe altul?

Omenește vorbind, este mai ușor să te răzbuni și să lovești, dar aceasta dovedește că ești stăpânit de slăbiciune și de instinctele cele mai josnice. Iar a te stăpâni și a ierta este dovadă de mărinimie sufletească și dovadă că în tine e duhul lui Dumnezeu, care este duhul păcii. Cine se poate stăpâni la timp și cine uită jignirile, a stârpit din rădăcină orice urmă de vrajbă, pentru că cel iertat se simte cu adevărat umilit și nu mai îndrăznește să răspundă cu rău. (...)

Să nu-i învinuim deloc pe dușmanii noștri, ci numai pe noi înșine să ne învinuim. Pentru că dacă suntem cinstiți cu noi înșine, va trebui să recunoaștem că și noi le-am făcut vreun rău și ei îl țin minte. Întâi să te smerești pe tine înaintea lui Dumnezeu și apoi să te duci la fratele tău, smerindu-te din inimă — și atunci Dumnezeu va schimba starea sufletească a fratelui tău și împăcarea va avea loc numaidecât.

Dumnezeu este pretutindeni prezent în viața oamenilor, frați creștini. Nu ne dăm noi seama de prezența lui Dumnezeu în fiecare suflet, dar El este în fiecare din noi, de bună seamă, și dirijează aceste stări sufletești și-i ajută pe oameni să înainteze către dragoste și bună împăcare, pentru că Dumnezeu este dragoste — așa este El definit — și de la înălțimea atotputerniciei Lui ne dirijează spre dragoste și împăcare. Și Dumnezeu schimbă starea sufletească a celui alt, dacă tu te smerești din inimă înaintea Lui; iar dacă nu vrei să te împaci, atunci Dumnezeu te va părăsi. (...)

Rostim zilnic această cerere, în rugăciunea “Tatăl nostru”, dar nu știm în ce măsură cererea “și ne iartă nouă greșalele noastre”, legată de afirmația noastră “precum și noi iertăm”, nu este mai degrabă o osândă pe care noi înșine o cerem de la Dumnezeu. Căci întâlnirea pe cale a celor doi datornici din parabolă ne reprezintă pe fiecare din noi. În parabolă se întâlnesc cei doi datornici și cel căruia i s-a iertat nu poate să ierte nimic celui alt. Acesta ne reprezintă pe noi, cei care nu vrem să iertăm nici cea mai mică jignire din partea aproapelui nostru. (...)

Din ceasul acesta, gândiți-vă să vă iertați unul pe altul, iar dacă cel care vă e dușman se află la o distanță foarte mare și nu puteți ajunge la el să vă împăcați, măcar rugați-vă pentru el, ca Dumnezeu însuși să topească ura și ghemul acesta de răutate care apasă în piept. Rugați-vă ca și în el să se întâmple același lucru, iar când ne întâlnim unul cu altul, fără îndoială să ne îmbrățișăm și să ne împăcăm din inimă, să ne iertăm unul pe altul. Altfel, nu ne îmbrățișează și nu ne iartă nici pe noi Dumnezeu. Vă spun aceasta cu toată convingerea, din inimă va spun. Fiți cu băgare de seamă și puneți la inimă toate acestea. Amin.

Sursa: *Părintele Sofian*, Editura Bizantină, 2007, București

Vitamine duhovnicești

Iertarea aproapelui

Nimic nu are atâta putere înaintea Domnului ca iertarea aproapelui, pentru că ea înseamnă urmarea uneia din lucrările cele mai apropiate de noi ale milostivirii lui Dumnezeu, și nimic nu ne ispitește atât de mult ca mânia și dorința de a ne răzbuna cu vorbe, iar deseori chiar și cu fapte pline de aprindere.

De ce oare nu iertăm totdeauna, ci în cele mai multe cazuri ne lăsăm pradă izbucnirilor de mânie, supărare și nemulțumire? Cred că din pricina faptului că nu luăm aminte la prețul iertării. Ne scapă din vedere ceea ce câștigăm prin iertare, în vreme ce paguba adusă de jignire ni se pare peste măsură de evidentă. Din inima iubitoare de sine iese gândul: "De ce să iert?" - și nu iertăm. S-ar cuveni însă ca în clipa când ne simțim jigniți să ne refacem în minte și în inimă chipul celor ce ni s-au făgăduit în schimbul iertării, care sunt neasemuit mai prețioase decât cele mai mare pierderi pe care i le poate pricinui omului jignirea; atunci, de orice jignire am avea parte, din inimă va ieși glasul dător de îmbărbătare: "Ai de ce să ierți", și vom ierta. (...) Așadar, adu-ți aminte de păcatele pentru care ai fost iertat sau pentru care cauți iertare, și - dacă nu din recunoștință pentru mila primită, atunci pentru nădejdea de a o primi - iartă, iartă și iarăși iartă cu inimă largă, deschisă și nefățarnică.

Bineînțeles, nu se poate dobândi deodată o pace atât de adâncă și de îmbelșugată ca ea să poată înghiți orice lovitură a jignirilor - dar începe cu treapta cea mai de jos, și vei ajunge la cea mai de sus. Cea dintâi treaptă a nemâniei și, prin urmare, a iertării este tăcerea. De acolo să și începi: când te jignește cineva, taci, urmând procului David, care spune despre sine: tulburatu-m-am, și n-am grăit (Ps. 76, 4). Fă așa o dată, data următoare vei tăcea mai ușor, și cu cât vei tăcea mai des, cu atât vei întâmpina mai lipsit de tulburare jignirile. Întărindu-se, netulburarea aduce tihnă, iar tihna se preschimbă în pace; atunci vei fi în fața jignirilor ca un zid tare în fața loviturilor firelor de nisip învolburate de către vânt. Iar dacă nu te vei apuca să îți calci pe inimă, vei deveni tot mai irascibil și vei ajunge să te scoată din fire orice nimic.

Deasa iertare a jignirilor nu numai că-i împărtășește omului ușurința și deprinderea de a ierta, ci dezvoltă chiar setea de a fi jignit pentru Domnul, care face ca cel lovit peste un obraz să-l întindă și pe celălalt și ca cel silit să meargă o stadie să meargă două. Aceasta este o înălțime ce ni se pare de neatins, dar la care cel ce a început să ierte așa cum trebuie urcă totuși ușor, firesc, fără deosebite eforturi. Iertarea jignirilor este virtutea cea mai atrăgătoare, care aduce îndată răsplată în inimă.

Sursa: **Sfântul Teofan Zăvorâtul**, *Răspunsuri la întrebări ale intelectualilor*, vol II, Editura Sophia